

PAASZONDAG in het A JAAR

1 Kor. 15:40-49
Marcus 16:1-8

Bennekom 2015

Toen Marcus zijn evangelie begon te schrijven – we zijn dan een kleine 40 jaar na het sterven van Jezus – was het geloof in zijn opstanding al sinds onheuglijke tijden een stevig gevestigd erfgoed in de christelijke kerk. We weten dat zo zeker, omdat de apostel Paulus – al een twintigtal jaren voor Marcus - in een van zijn eerste brieven een geloofsbelijdenis aanhaalt, die op dat moment al klassiek was. Het oudste Credo dat we kennen. Het luidt:

Ik heb jullie overgeleverd - wat ik ook zelf weer als overlevering heb ontvangen - dat Christus gestorven is voor onze zonden, volgens de Schriften. Dat hij begraven is en dat hij is opgewekt op de derde dag, volgens de Schriften (1 Kor. 15: 3-4).

Dit geloof in de opstanding, zo kun je rustig stellen, is vanaf het allereerste begin onlosmakelijk verankerd in elke geloofsbelijdenis: Jezus is gestorven, hij is begraven én is opgestaan volgens de Schriften.

Maar Marcus wilde *een evangelie* schrijven. D.w.z. verhalen vertellen over Jezus. Deze geloofsbelijdenis is echter geen verhaal, maar een statement, een dogmatische uitspraak, als je wilt. Vermoedelijk samen met zijn gemeente besloot hij - zo stel ik me voor - een symbolisch verhaal te creëren. Een verhaal, waarin nagenoeg iedere regel terugwijst naar die aloude geloofsbelijdenis.

En zó wil ik op deze Paasmorgen zijn evangelieverhaal opnieuw met U gaan lezen en wel: meditatief. Als u wilt, mag u de tekst uit uw boekje erbij nemen.

Toen dan de Sjabbat voorbij was. Marcus neemt in zijn narratief die drie dagen heel letterlijk en hij komt dan uit op zondagmorgen. In de Bijbel zijn de woorden ‘ten derde dage’ eerder een spreuk, een staande uitdrukking, waarmee men wilde zeggen: God talmt niet. Hij haast zich zijn getrouwen en zeker de martelaren, de bloedgetuigen, zo spoedig mogelijk te redden.

In de geloofsbelijdenis betekende die drie dagen dan ook: onmiddellijk. Onmiddellijk bij zijn sterven is Jezus met een verheerlijkt, hemels lichaam bij God opgenomen, terwijl zijn lijk begraven werd. Een *aards* lichaam wordt in het graf gelegd, - zo hoorden we in de eerste lezing; een *geestelijk* lichaam staat op...! Het aardse lichaam gaat de weg van alle vlees. Het hemels lichaam is bij God.

Onmiddellijk! zodat Lucas Jezus aan het kruis nog hoorde zeggen: héden nog, (vandaag op Goede Vrijdag) zul jij met mij zijn in het paradijs.

Toen de zon juist was opgegaan. Deze regel zou je als het ware op je tong moeten proeven en met je hele lijf moeten smaken... Het is een poëtische zin... een uitspraak met een dubbele bodem... Want, zou je ‘zon’ hier niet met een hoofdletter moeten schrijven?

Ik wens ieder van ons toe dat dit beeld, dat de evangelist hier zo liefdevol en invoelend oproept, je hart mag verwarmen en dat het jou een echt Paasgevoel mag schenken...

Wie zal de steen weggrollen? Waar staat die steen voor? Waar is die steen een symbool van? Juist! Van die absolute scheiding tussen de gestorvenen en de levenden. Een scheiding die we allen zo pijnlijk ervaren, telkens als een dierbare ons ontvalt. Een dikke, ondoordringbare muur zonder één enkele opening lijkt ons te scheiden van onze gestorven geliefden. ‘Lieve, waar ben je?’ zou je willen roepen, kom toch achter die stenen muur vandaan...

Maar opkijkend zagen ze het: hij was al weggerold, die steen... Je kunt er zachtjes achter horen ‘door God is dat gebeurd. God zelf heeft die steen weggerold’. De scheiding tussen gestorvenen en levenden is door de Eeuwige zelf - vandaag op Pasen - opgeheven. Wij allen zijn levend voor Hem. Hij is geen God

van doden - zegt Jezus - maar een God van levenden. God van Abraham, Izaak en Jakob; van Sarah, Rebekka, Lea en Rachel; de Vader van Jezus.

Zij - de vrouwen - gaan het graf binnen. Hier staat geschreven wat ook van ons, hoorders van het evangelie, vandaag gevraagd wordt: met Jezus afdalen in zijn graf... in goed vertrouwen en met overgave aan de Eeuwige. Want, alleen op de allerdiepste bodem van het graf is een 'een woord van troost' te vinden; alleen dáár is het goede nieuws te horen: dat Hij leeft!

Een jonge man zit daar. Wie is hij? Is hij Johannes de Doper, die ons de weg wijst naar waar Jezus te vinden is? Is hij misschien de diaken met zijn witte dalmatiek, die ons het Goede Nieuws, het evangelie verkondigt van Duurzaam Leven? Of is hij Jezus zelf, de verrezen Heer, die rechts, d.w.z. aan de rechterhand, van de Vader, gezeten is? Of verwijst deze jonge man naar al die drie figuren tegelijkertijd? Laten we eerst maar eens aandachtig luisteren wat hij te zeggen heeft.

Hij (Jezus) is niet hier... Hier komt voor het eerst in de Bijbel het lege graf ter sprake. Een uiterst kostbaar beeld. Een ver-beeld-ing. Een verwijzing naar de joodse traditie. De absolute leegte in het Heilige der Heilige sprak immers ook van een mystieke aanwezigheid: de Eeuwige, die zijn volk in liefde nabij is.

Het beeld van het lege graf verkondigt luid en duidelijk: Hij die gestorven is, Hij is de Levende, hier in ons midden.

Hij is jullie vooruit, op weg naar Galilea. Je zou verwachten, dat Marcus ons na deze perikoop mee zou nemen naar Galilea. Dat hij daar voor ons een ontmoeting zou arrangeren met de Opgestane Heer. Maar... niets van dat alles. Na het volgende vers (vers 8) breekt hij abrupt zijn evangelie af en zet er een dikke punt achter. Hoe moeten we dan die uitnodiging verstaan om naar Galilea te gaan om daar Jezus als opgestane Heer te ontmoeten...?

Er zijn in de loop van de geschiedenis twee oplossingen voorgesteld, die beide ons tot zegen strekken en die beide de grondslag bieden voor een diep christelijke spiritualiteit.

De eerste uitleg is: Ga terug naar het begin van dit evangelie. Daar in hoofdstuk 1 zul je Jezus vinden, die Galilea binnengaat. Lees het evangelie nog eens opnieuw en geleidelijk aan zul je ontdekken, dat de Jezus die je nu opnieuw ontmoet de *Verrezen* Heer is, meer nog dan de man uit Nazareth van 2000 jaar geleden. Hoe vaker je het evangelie leest en met een gelovig hart overweegt, hoe meer je overtuigd zult raken dat Jezus lééft!

De tweede wijze van verstaan is: Ga terug naar jouw plek op aarde, naar jouw Galilea, daar waar jouw leven zich afspeelt, jouw thuishaven. Zoek hem in het leven van alledag, in alles wat je meemaakt, in alles wat je overkomt. Want daar is hij te vinden als de nu Levende, als jouw Lieve Heer.

De weg terug is soms de allermooiste weg... want ... Als we - na het verhaal van Marcus - het begin van het Marcus-evangelie opslaan dan lezen we daar:

En toen Johannes was overgeleverd,
kwam Jezus Galilea binnen,
Hij proclameert het goede nieuws van God
en Hij zegt:
De tijd is vervuld
het Koningschap van God is nu nabij gekomen,
leef bewust, keer je om
en vertrouw je toe aan dit Goede Nieuws.
[Marcus 1:15]

Zo wens ik ons allen een zalig en zegenrijk Pasen toe. De Heer is opgestaan, ja waarlijk, Hij is ten leven opgewekt. Amen